

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות וארא - בא תשפ"ב ♦ עלון מס': 80

השגחה שבועית

כשליפור עדיין אין סוף

אדם קם בבוקר ומוציא את עצמו במקום חשוך לחלוטין. הוא לא יודע למה שמו אותו שם, מי שם אותו שם, והוא נשבר לגמרי, למה דחפו אותי למקום כל כך חשוך?

פתאום, בתוך החושך מוצף המקום באור חזק. הוא רואה את אבא שלו מצביע על האדמה ואומר לו: בני יקירי, אני הבאתי אותך לכאן, כי יש כאן הרבה יהלומים שצריכים לאסוף, תתחיל לעבוד.

אבא מראה לו איך אפשר להוציא את היהלומים בתוך החושך, ואחרי דקה האור נכבה. הבן אינו שומע שוב את אבא שלו, אבל הרגע ההוא של האור ממשיך לגרש את החושך, כי עכשיו הוא יודע על היהלומים ועל זה שאבא שלו נמצא כאן.

והוא מתחיל לעבוד בשמחה עצומה, במשך זמן רב. הוא פוגש שם את אחיו הקטן, מדוכא ועצוב. שואל את אחיו, למה אתה שבור? הרי לפני כחודש זרח כאן אור. ראינו את אבא כאן לידנו, והוא הבטיח שהוא ממשיך להיות כאן. ראינו גם את היהלומים, אז למה אתה בוכה?

עונה לו האח: הזיכרון של האור רק מדכא אותי. הוא מזכיר לי זמנים טובים ישנים, והרי זה כבר חודש שאנחנו נמצאים כאן.

אתה באמת לא מבין למה אני מדבר על הדקה של האור? - תמה האח הגדול - הרי הדקה הזאת נותנת לי כוח. ראיתי שאני במקום טוב, ליד אבא, אוסף יהלומים, ולכן כל היום אני מדבר על הדקה הזאת של האור, כי עכשיו היא נותנת לי אור. נכון שזה לא קל, היינו רוצים שיאיר כאן כל הזמן, אבל כשניזכר בגילוי, זה יעזור לנו לרגע זה.

אנשים שואלים, מה העניין לספר סיפורים מוצלחים של השגחה פרטית, מה זה נותן, הרי יש כל כך הרבה סיפורים שעדיין מחכים לסוף הטוב?

את העניין של סיפורי השגחה פרטית ייסדו צדיקים יסודי ארץ. רואים בחוש שכאשר מדברים על זמני הגילוי, מקבלים כוח לזמנים של ההסתה. הסיפורים על אנשים שראו עין בעין את אור ההשגחה הפרטית, מזכירים שכאן ועכשיו יש אור, וזה לא רק משהו שהיה. הקבי"ה בורא ומנהיג את כל הברואים, ועושה אתנו רק טוב. צדיקים אמרו שאמונה היא הרבה יותר מראייה. כשסיפור 'מצליח', האדם רואה את האור, וכשליפור עדיין אין סוף טוב - הוא מאמין. והאמונה גבשה את האדם למקומות גבוהים ביותר, גם ברוחניות וגם בגשמיות.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

הזדמנות יקרה ליהודי הפשוט

רחמנא לטב עביד. הרי יש פעמים שהפה והלב אינם שווים. הדולר שבעבר היה שווה חמישה שקלים ירד לשלושה, וכשצריכים להחזיר כסף לגמ"ח יש להוסיף עוד אלפי דולרים. מה כאן 'לטב' זה קשה, וזה הפסד, ועם כל זה, 'לעולם יאמר', גם כשאני מרגיש את זה בכל הלב. מחוקק החוקים בשולחן ערוך דורש מכל יהודי באשר הוא שם, שיהא "רגיל לומר לטב עביד" גם אם הלב עדיין אינו מסכים עם זה.

נוסיף לומר זאת עוד ועוד, וככל שנרבה באמירה זו, זה ישפיע עלינו יותר ויותר ויהפוך להיות חלק מאתנו, ובסיוע מלמעלה נרגיש הארה גדולה בחיי היום יום.

עם ישראל מכריז בכל יום בתפילות שחרית וערבית 'ה' ימלוך לעולם ועד', וכמו שעל פסוק זה אין כל ספק, כך גם אין כל ספק שכל מה שהוא עושה, לעולם הוא לטובה.

כשמתחזקים באמונה מרגישים את ה'לעולם לטב עביד', ומזמרים 26 פעמים בהלל הגדול 'כי לעולם חסדו'. האמירה שהכול לטובה משפיעה חסדים ושפע, וכשהיהודי זוכה להצדיק עליו את הנהגתו 'ית', לא יתן לעולם מוט לצדיק. עם אמונה חזקה לא נופלים, 'ודבר אלוקינו יקום לעולם'.

באחרית הימים זוכים רבבות יהודים להתחזק באמונה ובהשגחה פרטית ומפרסמים את שמו יתברך בעולם, כדי שכולם יודו ויברכו 'ימלוך ה' לעולם הללוקה'!

לו יצויר שלפני כל נזק ומכשול היו שואלים אותנו: רוצה שזה יקרה? ודאי שלא! ומשמים מכריזים ואומרים 'כן'. לפעמים רואים עד כמה היכן הזה היה לטובה, אבל בכל מצב נזכור שזו בת קול מלמעלה, אומרים לנו 'כן', ודווקא 'כן', כדי שהטובה אכן תבצע, שהרי לעולם, כל מה שבורא עולם עושה הכול לטובה.

יהי רצון שבכל המצבים נזכה לקיים הלכה זו שחז"ל גילו לנו, ועל ידי זה יושפע שפע רב ברכות והצלחות אמן סלה.

(מתוך שיעור 230 בשער הביטחון)

חז"ל הקי' העניקו מתנה גם ליהודי הכי פשוט בעולם, שיוכל לקיים בקלות הלכה למעשה בהידור רב ובשלמות, ללא שום הגבלה, רבבות פעמים במשך ימי החיים. דהיינו: לעולם יהא אדם רגיל לומר, כל מה דעביד רחמנא לטב עביד (ש"ע או"ח ר"ל, ה').

כשמחפשים במפרשים הערה על סעיף זה, אין! כולם מסכימים עם הדברים ללא חולק. רק מרן הבית יוסף מעיר, כי המקור לסעיף זה הוא דינא דגמרא בשם ארבעה תנאים ואמוראים במסכת ברכות (ס:). שם מסופר שרבי עקיבא יצא לדרך וברשותו נה, תרנגול וחמור. באפלת היער בלילה נלקחו ממנו כולם, ועם כל אבדה שאיבד אמר: 'כל דעביד רחמנא לטב'. כשהאיר היום והתגלה לו שבלילה לקחו שודדים את תושבי העיר בשבי, אמר רבי עקיבא לתלמידיו: הרי אמרתי לכם כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא הכול לטובה. ומפרש המהר"ל מפראג: שרבי עקיבא בטח בבורא כל עולמים, כי כל מה שנעשה לו לטב עביד, ומחמת בטחונו בו ית', מדבר שנראה לו לצרה ומצוקה נעשה לו הדבר ההוא לטובה.

בשולחן ערוך לא כתוב שההלכה היא לומר שהכול לטובה רק כעבור כמה שעות, כשואים איך הכול הסתדר יפה. הרי רק לפעמים מקבלים הארת פנים ורואים את הטובה שיצאה מהקושי. בדרך כלל לא רואים את התוצאה, ועל כן 'לעולם' היא אדם רגיל לומר כך, בין אם רואים את הטובה ובין אם לא רואים. אם בכל פעם שמשהו משתבש מגלים מיד כמה הכול מוצלח, מתבטלת הבחירה, והרי רצונו ית' שנאמן בו ובטובתו גם בלי שנראה בעינינו.

המילה 'לעולם' לוקחת אותנו אל מרחבי התפילה והתניין. פותרים את תפילת שחרית בדברי תנא דבי אליהו (פכ"א): 'לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ובגלוי ומודה על האמת'. כאן צריכים להבין איך יודה על האמת אם 'לעולם' יאמר 'כל מה דעביד

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

אל טירת הכרמל

מספר מגיד שיעור בישיבה בבית שמש:

לפני כשנה, בשבת אחר הצהרים, התפללתי מנחה בבית כנסת הסמוך לביתי, שלא כהרגלי להתפלל בבית הכנסת של הקהילה שאליה אני משתייך. נשארתי שם לסעודה שלישית, וכך שמעתי סיפור מאלף מפיו של מגיד משרים שקם לדרוש שם. וכך סיפר המגיד:

בשנים עברו התגוררתי בצפת, ושם לקחתי חלק בפעילות של קירוב רחוקים. פעם בשבוע הייתי יוצא עם חבר שיש לו רכב לאחד היישובים בסביבה, ומחזק יהודים. באחד הימים אני נכנס לרכב ושואל את חברי הנהג: "לאן היום?" והוא עונה לי מה שעולה לו בראש באותו רגע, "לטירת הכרמל".

אנחנו יוצאים מצפת, ומכיוון שמסלול הנסיעה הוא על הכביש העובר דרך מירון, אני מציע לחבר שלי לקיים עוד מצווה. "בוא ניכנס למירון ונראה אם משהו צריך טרמפ". אנחנו נכנסים למירון ופוגשים בטרמפיאדה שני יהודים העומדים זה לצד זה. האחד בלבוש חרדי, והשני נראה כמי שעדיין אינו שומר תורה ומצוות. אני שואל את החרדי: "לאן אתה רוצה לנסוע?" והוא עונה: "לטירת הכרמל".

"מצוין", אני עונה, "גם אנחנו לטירת הכרמל, ואתה?" אני פונה לחברו, "לעכו".

"מצוין", הוא מקבל מענה דומה, "עכו על הדרך. קדימה". השניים נכנסים, והיהודי לעכו נראה כמו הלום רעם. הוא מתיישב על המושב האחורי כשהוא אחוז תדמה, ואני מבחין דרך המראה שהוא לא ממש קולט את המתרחש. הדרך עברה בנעימים, הנוסע לעכו לא פתח את פיו כל הנסיעה, וכשהוא ירד בעכו נשארנו רק אני וחברי, והטרמפיסט החרדי. "תגיד לי", שאלתי אותו, "מה הסיפור של זה שנסע אתנו? הוא היה נראה כל כך המום, כשהוא נכנס לאוטו".

"אסביר לך", פתח הנוסע שלנו. "פגשתי את הנוסע השני בטרמפיאדה, והוא שאל אותי לאן אני רוצה להגיע. אמרתי לו שאני חייב טרמפ לטירת הכרמל. הוא הסתכל עלי בבוח ואמר שאין לי שום סיכוי. טירת הכרמל זהו יישוב קטן, ומה פתאום שיעבור כאן בדיוק משהו שנוסע לשם? הנה, הוא צריך לעכו שהיא עיר גדולה, ועם כל זה הוא מחכה כבר חצי שעה שמישהו ייקח אותו. אמרתי לו שאני בטוח שתוך חמש דקות יגיע לפה טרמפ לטירת הכרמל. כשהוא שאל מאיפה הביטחון הזה, הסברתי לו שאני מוהל, ותמיד, כאשר נקראתי לערוך ברית מילה הקב"ה זימן לי דרך להגיע. היום יש לי ברית מילה בטירת הכרמל, ואין כל ספק שהי' ישלח לי הסעה לשם. ואכן, תוך שתי דקות הופעתם אתם כדי לקחת אותי לטירת הכרמל. הנוסע שלצדי היה כל כך המום, שהוא היה בטוח שאתה או חברך זה אליהו הנביא".

עד כאן היה סיפורו המיוחד והמרגש של מגיד המשרים, שדרש בבית הכנסת הסמוך לביתי. שמרתי את הסיפור בלבי, ושנה אחר כך הוא הגיע לידי שימוש.

הבחורים בישיבה למדו מסכת שלמה בהתמדה הראויה לציון, ולרגל סיום המסכת הוחלט להעניק להם יום של נסיעה למירון, כאות הוקרה ועידוד. יצאתי לנסיעה עם חמישה עשר בחורים, כשבדיי כמה מאות שקלים בלבד. לא היה לי תקציב לנסיעה בטנדר פרטי, ולכן נסענו בתחבורה ציבורית. הדרך ארכה הרבה מעבר לצפוי, היו הרבה פקקים שעכבו אותנו, וכשהגענו למירון כבר היה מאוחר מאד. ממילא התאחרר גם השהייה בקבר הרשב"י, וכך פנינו לצאת ממירון באוטובוס הנוסע לירושלים בשעה שמונה בערב. האוטובוס של שמונה אמנם הגיע, אבל הוא היה עמוס ולא עזר לנו. כעת באתי במבוכה. האוטובוס הבא יבוא רק בעשר בלילה, הנסיעה לירושלים תארך שעתיים וחצי, ואחר כך כבר לא יהיה לנו אוטובוס לבית שמש. ומה נעשה אז? חשבתי לקחת טנדר לצפת ומשם לקחת אוטובוס, אולם לא היה לי כסף לטנדר, וגם לא לשלוש מוניות, ובאחריותי יש חמישה עשר בחורי חמד, שכבר נכנסו ללחץ ולחץ: מה נעשה כשנגיע לירושלים אחרי שהאוטובוס האחרון לבית שמש

בשמים ורוח

מדבר כאן אברך ממונסי. אנחנו עומדים עכשיו במוצאי שבת ויצא, ט' בכסלו, ואני נרגש מאד לספר את אשר ארע בשבת. הילד הקטן שלי שיחק לביל שבת בקופסה של בשמים יש אנשים שנוהגים לברך על הבשמים לביל שבת, אולם אנו איננו נוהגים כך. עכשיו, כשהבן שלי שיחק בקופסה ושפך את כל התכולה, בירכתי על הבשמים והרחתי בהם.

במוצאי שבת הבחינה אשתי, כי הקופסה שהגיעה לידי הבן שלי היתה קופסת בשמים שחולקה בבית הכנסת ביום הכיפורים, לעילוי נשמת יהודי שהיארצייט שלו חל בדיוק בזו השבת - ט' בכסלו. תהא נשמתו צרורה בצרור החיים. (יום ראשון פרשת וישלח תשפ"ב, צהרים, סיפור 4, אידיש / סיפור מס' 24814)

הברכה שהצילה

יש לי אחיין מתוק בן שנתיים, שאבא שלו התחיל ללמד אותו לומר ברכות. הברכה הראשונה שלימד אחי את בנו לומר היא 'שהכל נהיה בדברו'. הפעוט שיתף פעולה יפה. הוא למד לומר את כל הברכה, והפנים שבכל פעם לפני שאוכלים או שותים, מברכים.

ערב אחד, האם משכיבה את בנה לישון, ויוצאת מהחדר לעיסוקים שונים. פתאום היא שומעת את הילד מברך: "שהכל נהיה בדברו". הדבר היה לה מוזר. הן הילד ישן כבר! היא הלכה אחר מקור הקול, ומצאה את הפעוט עומד במטבח, כשבידו כוס של כדורי אקמול. מיד היא לקחה ממנו את הכדורים, והצילה אותו מהסכנה. אצלם בבית האקמול מונח תמיד בארון גבוה הנעול בסוגר בטיחות, אבל כל זה לא עזר כדי לשמור על הילד. רק הברכה, ברכת 'שהכל', שהקב"ה עשה עושה ויעשה לכל המעשים, היא שהזעיקה את האם והצילה את הילד.

(מוצאי שבת פרשת וישב, סיפור 8 / סיפור מס' 23797)

מסע ההודיה

כשהבת שלי היתה בת שנתיים קרה לה מה שקורה להרבה ילדים - עלה לה החום. בתחילה זה היה נראה כמו וירוס מהסוג שבא והולך, אבל כשהתארך העניין הלכנו לרופא. הרופא ביקש לראות בדיקות דם והבדיקות יצאו תקינות. מכיוון שהחום סירב לרדת במשך שבוע נוסף, היא הופנתה למיון, ובמוצאי יום טוב ראשון של פסח היא אושפזה בבית חולים. שם ערכו לה בדיקות מקיפות וגילו דלקת שאי אפשר לראות בבדיקות דם, אלא רק בבדיקה אולטרסאונד. היא קבלה אנטיביוטיקה דרך הווריד, שוחררה לשביעי של פסח תוך הבטחה שהיא ממשיכה לקבל אנטיביוטיקה בבית, וחזרה אחרי יום טוב, עד שבסייעתא דשמיא הגוף שלה התגבר על המחלה, והדלקת חלפה.

אולם נותרו עקבות. בעקבות הדלקת נצפתה התייבשות של חלק מהכליות, והרופא אמר שכעת הכליות מתפקדות כראוי, אולם יש לבוא למעקב בכל שנה כדי לראות את המצב ואם יש צורך להתערב בטיפול. שאלנו, "האם הכליות יכולות להתרפא מההתייבשות הזאת?" והתשובה שקיבלנו: "לא. אפשר לחיות עם זה הרבה שנים, אבל אי אפשר לרפא את זה".

קשה לקבל תשובה כזאת. נולדת ילדה בריאה ושלמה, ולפתע בגלל מחלה היא נושאת עמה נזק שישפיע בהמשך חייה. זה כואב, אולם קיבלנו את הדברים באמונה ובתקווה כי הילדה תגדל בבריאות ותרווה אותנו הרבה נחת. חמש שנים עברו מאז. המעקב השנתי בכל השנים עד לשנה זו, חזר על עצמו באותה צורה. הילדה עוברת בדיקה אולטרסאונד, הרופא אומר כמעט את אותן המילים על מצב הכליות, אשתי שואלת אם זה יכול להתרפא, והתשובה היא 'לצערנו לא'.

השנה, שוב הגענו לביקורת. הילדה עוברת את הבדיקה והנה, הפלא ופלא. הכליות התרפאו! אין זכר להתייבשות! "יש לכם ילדה עם כליות חדשות", אמר הרופא בהתרגשות. "היא בריאה ושלמה לגמרי!!!"

היינו כל כך מאושרים מהבשורה הטובה. הודינו לה' בכל לב, ומתוך הכרת טובה עצומה לבורא יתברך אני מפרסם את הדברים כאן, כדי להראות שהקב"ה רופא כל בשר ומפליא לעשות, ממש פלאי פלאים, מה ששום רופא בשר ודם אינו יכול לצפות.

אין ארע נס כזה? איני יודע, לא הייתי בשמים ולא ראיתי את המהלכים שהתרחשו שם כשהוחלט לתת לבתי בריאות

כבר יעזוב?!

ברחמי ה' נזכרתי בסיפור על הנסיעה לטירת הכרמל. אמרתי לבחורים, "הקב"ה יכול לעשות הכול, ואף לשלוח לנו טנדר נוח עם חמש עשרה מקומות". לא עוברות כמה דקות, והנה נעצר לידנו טנדר. אנחנו שואלים אם אפשר לעלות עליו, והנהג אומר: "אתם יכולים לעלות, אני נוסע לנתניה".

חשבתי לעצמי, שגם מנתניה יש אוטובוס לירושלים. החלטתי לעלות עליו. בתחנה היה יהודי נוסף שרצה להגיע לבית שמש, והוא אמר לי, "מה אתה נוסע לנתניה? חכה עוד קצת ויהיה לך אוטובוס לירושלים", אולם חששתי, כי מי יודע מה יהיה עם האוטובוס הבא, ועלינו על הטנדר. בסייעתא דשמיא הגענו בזמן לאוטובוס שיצא מנתניה לירושלים, ובשעה שתיים עשרה וחצי בלילה כבר היינו כולנו בבית שמש.

כדי שאדע להעריך את החסד המיוחד שעשה אתנו הרבוננו של עולם, נודע לי שאותו תושב בית שמש שעמד לידנו במירון הציע לי להמשיך ולהמתין לאוטובוס, הגיע הביתה רק בשלוש לפנות בוקר. (יום ראשון פרשת מקץ תשפ"ב, מהדורת בוקר / סיפור מס' 23806)

כך נהייתי מיליונר

כעובד בכיר במפעל הוטלה עלי המשימה להיפגש עם גביר גדול, יהודי שומר תורה ומצוות, ולסגור אתו עסקה בסכום עצום. במשך שעות מספר ישבתי אתו כדי לסכם את כל פרטי החוזה, וברוך ה', העניין נסגר בטוב לטובת שני הצדדים. האווירה היתה נינוחה ונעימה, והמיליונר פתח את סגור לבו והחל מספר לי, איך התגלגלה לידו עשירותו המופלגת. וכה היו דבריו:

נולדתי הצעיר במשפחה ברוכה של עשרה ילדים. אבי ז"ל עבד קשה לפרנסתו, ואת רובנו הצליח לחתן בכבוד. לכל אחי הוא נתן דירה, אבל אצלי זה היה אחרת. תקופה קצרה אחרי החתונה נפל אבי למשכב, חזמן לא ארוך לאחר מכן הוא נפטר. בחלוקת הירושה היה לי ברור שאני אקבל את הדירה של אבא, שהרי כל אחי קיבלו דירות בחייו ואילו אני לא, אולם חלק מהאחים חשבו אחרת. עשרה אחים - ועשר דעות. חלקם נוטים לכיוון שלי, וחלקם לכיוון הנגדי. ראיתי שבאופן כללי הדעת נוטה להסכים בחלוקה שווה של הדירה בין כולם. אח אחד גם הגדיל לעשות, ומיד העמיד את הדירה להשכרה. תוך תקופה קצרה כבר גר שם מישוה, ואני נותרתי בדירה שכורה ללא כל עזרה בענייני פרנסה.

פניתי לרב ושאלתי, אם ביכולתי לתבוע את הדירה על פי דין תורה. הרב אמר, שייתכן כי אוכל לחלץ את הדירה ולקבלה לרשותי בדין תורה, אולם הוא מיעץ לי עצה ששווה זהב: לוותר. "האחדות והשלום יקרים הרבה יותר מדירה", אמר הרב. "תניח לדירה, תוותר לאחים, ותראה שלא תפסיד מזה".

היה לי קשה לקבל את הדברים, אולם בסופו של דבר נהגתי כעצת הרב. זה לא היה קל. המשפחה גדלה, ואני התקשיתי ביותר להביא פרנסה הביתה. בכל פעם שעברתי ליד בית הוריי לשעבר, היה מראהו דוקר את לבי במחשבה, שכל אחי מסודרים להם בבתיהם ורק אני צריך לעמול ולהתייעץ כדי להביא הביתה כסף לשכירות.

עם הזמן למדתי מקצוע, והתחלתי לפרסם כי אני מעניק שירות מסוים לכל המעוניין בכך. בתחילה היה ביקוש קטן, ואני התניידתי על הכביש בתחבורה ציבורית. אפילו רכב לא היה לי, אבל עם הזמן הפך הקילוח הדקיק של הלוקוחות לזרם, והזרם של השיטפון. אנשים נזקקו לשירות שלי, ואני הוצרכתי להכניס עובדים נוספים תחת אחריותי. מנתנית שירות קלה, הפך העסק הקטן לעסק גדול ומצליח, שמעסיק סניפים ועובדים רבים. מרווחים שנספרו במאות שקלים, הגעתי לסכומים של מיליונים. הקב"ה שלח הצלחה במעשה ידיי באופן שלא הייתי יכול בכלל לחלום עליו, וברוך ה', קניתי דירה משלי וגם הרבה יותר מזה.

לאחרונה נזקק אחד מהאחים שלי לניתוח של השתלת כבד. הטיפול הזה עלה לו חצי מיליון שקל, וברוך ה' יכולתי לשלם את כל הסכום. האח הזה לא עמד אז לצדי, בענייני היררשה, אבל אני החלטתי שמגיע לו שאעזור לו, שהרי בזכות הוויתור הגעתי למה שהגעתי, ובוודאי גם הנתינה הזאת לא תגרע ממני. ברוך ה', מאז התרומה לאחי אני רואה בעסקים סייעתא דשמיא גדולה עוד יותר.

(יום שלישי פרשת וישלח תשפ"ב, מהדורת בוקר, אידיש / סיפור מס' 24854)

שלמה, אולם אספר לכם מה שארע עמי יום קודם לכן, ואם תרצו, תוכלו לקשר בין האירועים.

יום לפני הבדיקה היה עלי לעבור בעצמי פרוצדורה בבית החולים. נקבע עבורי תור לשעה

4:30, עם הוראה להגיע חצי שעה קודם לכן. בשעה 3:40

סיימתי תפילת מנחה במניין. עצרתי מונית ועליתי עליה,

בתקווה להגיע להדסה עין כרם בשעה 4:00. אולם הדרך היתה

פקוקה, הייתי בכביש רמות והמונית הזדחלה לאטה בנחש ארוך וחסר

קצוות, כאשר לנגד עיני קופץ המונה. שאלתי את עצמי: מה יהיה? יש לי

רק 90 שקלים, ואם המונה יעבור את הסכום הזה, לא יהיה לי במה לשלם.

התנחמתי בכך שיש כספומט באזור בית החולים, אבל רגע אחר כך אמרתי

לעצמי: מי אמר שהכספומט יעבוד? אסמוך על ה' ולא על הכספומט. אבטח רק

בו, והוא יסדר לי את העניינים. כשהגעתי לבית החולים הראה המונה על 98 ש,

אולם הנהג אמר שגם 90 ש זה בסדר, ופטר אותי לשלום.

בשטח בית החולים אין לי מושג לאן עלי לגשת. הדסה עין כרם זהו מקום ענק

שבו המון מחלקות ומדורים. שוב בטחתי בה'. ירדתי במעלית לקומה 0, מצאתי

רופא והראיתי לו את הודעת הזימון לתור, אולי הוא ידע לאן עלי לפנות. והנה

הרופא אומר לי, "בדיקת לשם אני הולך עכשיו. בוא אחריי". כשהגעתי לאזור

ההמתנה שמחתי כל כך על האיחור, כי כך נחסך ממני זמן של ישיבה במקום

שבו המרקע עובד, עם כל השטויות שהוא מראה ומשמיע. ברוך ה' שהצילני

ממפגע זה.

הטיפול עבר בהצלחה, ומיד בסיומו התקשרה אשתי להודיע לי שהגיע הביתה

סכום כסף מחוליל שאני מחכה לו כבר תקופה ארוכה. הודיתי לה' על הבשורה

הטובה, וכשגיליתי שאין לי רב-קו לאוטובוס, בטחתי בו שהוא יזמן לי מישוה

שיכול לשלם עבורי, וכך אכן היה.

הייתי כל כך נרגש מהטובות שה' הרעיף עלי, ומצד שני הייתי עייף מהטיפול, כך

שהתלבטתי, מה אעשה עכשיו בנסיעה? ללמוד איני יכול, לומר תהילים - אנו

נוהגים שאין לומר תהילים בלילה, ואם כך, כיצד אנצל את הזמן? אמרתי לעצמי,

אודה לה' על כל חסדיו עמי.

התחלתי להודות על כל פרט ופרט ממש, על העניינים, על הגבות, על זה שאני

נראה נורמלי, על הזקן והפאות, שהראש עובד, שהמוח מתפקד, איברי הנשימה,

הידיים והרגליים, כך עברתי הודיתי לה' על כל איבר ואיבר מהידועים לי

בפרטות. אחר כך הודיתי לה' על משפחתי היקרה, על הילדים שחונן אותי בהם,

הבנים, הבנות, החתנים, הכלות, הנכדים, הנכדות, על בריאותם ועל חכמתם

ועל כל הון והשמחה שהם מביאים לחיינו. הודיתי גם על הבת בת השבע עם

הבעיה בכליות, וביקשתי שהיא תתרפא לגמרי. כל כך נכנסתי לתוך ההרגשים

של ההודיה, נפעם ונרגש מחסדי ה', עד שפשוט ירדו לי דמעות מרוב התרגשות.

כשהאוטובוס הוריד אותי בתחנה, התברר שהנסיעה היתה קצרה מדי ביחס לכל

התודות שאני חייב לבורא יתברך.

זה מה שהיה ערב לפני הביקורת אצל הרופא, בה קיבלנו את הבשורה הנפלאה

על בריאותה השלמה של בתנו תחי'.

(יום חמישי פרשת וישב תשפ"ב, לילה, סיפור 1 / סיפור מס' 23753)

הנוסעים לקחו את הנהג למיון

היתה לנו חתונה במשפחה, ורצינו להגיע בזמן לחופה. הזמנו מונית אבל המונית התעכבה, ובסופו של דבר היתה לנו עגמת נפש גדולה, על שהפסדנו את החופה וגם נגיע כל כך מאוחר. לאשתי זה היה אכפת מאד, ואני, שרק לאחרונה שמעתי את השיעור של ר' דוד על 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד', התחזקתי וחזקתי גם את נוות ביתי בכך שהכול לטובה.

כשמע זאת הנהג, הוא אמר לי: "אתה אומר שהכול לטובה? אני אספר לך איך הכול לטובה. פעם הייתי עם הרכב בשכונת גוש שמונים שבירושלים וחיכיתי לנסיעה, אולם בדיוק אז אף אחד לא היה צריך מונית. הסדרן הודיע שמונים נסיעה לרמות ואני הודעתי שאני לוקח את זה. אמנם רמות זה לא גוש שמונים זה אף קצת רחוק, אבל כשאין משהו אחר, זה עדיף מכלום לא. נסעתי לכתובת שאמרו לי, וכשהגעתי ראיתי את מעילו של זה שהזמין אותי, מתקפל לתוך רכב אחר. הוא כנראה התייאש מלחכות ועצר מונית אחרת. הרגשתי שלימזל מושלם, אלא שאחרי כמה דקות עצרו אותי שני אנשים וביקשו שאקח אותם לחדר המיון בבית החולים 'שערי צדק'.

הכנסתי אותם בשמחה. הגענו למיון ולפתע התמוטטתי על מקומי. התקף לב זה דבר שאיני מאחל לאף אחד, אבל אם כבר, אז המקום הטוב ביותר לעשות את זה, זה חדר מיון. הצוות מיהר לטפל בי, וברוך ה' יצאתי מכלל סכנה. הרופאים אמרו לי שהגעתי לבית החולים במצב קשה מאד. אם היו מאחרים את הטיפול בעוד זמן מועט, מי יודע אם היה את מי להציל.

רק תחשוב איך זה נראה, שאני מצטער על נסיעות שהפסדתי, בזמן שהקב"ה מארגן לי בצורה הכי מדויקת שאגיע למקום שבו יוכלו לטפל בי הכי טוב, ועוד משלמים לי על כך שאסע למיון...

(ערב שבת פרשת וישב תשפ"ב, סיפור 5, אידיש / סיפור מס' 25066)

מאז שהתחלתי להקשיב לקו, החיים שלי השתנו לטובה. יותר נינוחות, יותר פניות, יותר פנימיות, יותר חיוניות. תקשיבו יותר - תחיו יותר רבבות מאזינים מעידים:

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

לאחרונה באות לאחניי שמעות רבות על טרגדיות ואסונות. הדבר מכניס בלבי פחד וחרדה שמא יקרה דבר לבני משפחתי הקרובים. שאלתי, איך מתגברים ומתמודדים עם הפחד והחרדה, שהרי אין זו ממידת הביטחון לומר "לי זה לא יקרה" - או שאולי כן?
ח. כ. ממודיעין עלית | שאלה מספר 32

זאת למודעי, שבהוראות למעשה בכל ענייני אמונה וביטחון צריך כל אחד לקיים לעצמו 'עשה לך רב'. התשובות שמתקבלות מהקוראים החשובים, הן אך ורק כדי לדון ביחד בסוגיית הביטחון, אבל להוראה למעשה שכל אחד ישאל את רבו.

אומר לה מחסו

הרב יעקב שלזינגר מחיפה, הרב שלמה חיים אומן ממודיעין עילית, והרב נחמיה אליאב מעפולה: כבר נידון בראשונים אם הוא מדרכי הביטחון לומר 'לי זה לא יקרה'. אם על ידי כך אתה נרגע ובא לידי שלוה, ודאי שאתה יכול. כפי המסופר על הלל הזקן (מובא לקמן), וכך מובא בספר בן יהוידע (ביצה ט"ז) ובספר המספיק לעובדי ה' (פ"ח). מוסיף הרב דב קויפמן ממודיעין עילית: לפי דברי הרבנו יונה יש חובב לבטוח בישועת ה', כמובא בספר שערי תשובה (שער שלישי, נב): "הזחרנו בזה, שאם יראה האדם כי צרה קרובה, תהיה ישועת ה' קרובה בלבבו, ויבטח עליה".

הרב מני דרוי מרמת גן: אינך האדם היחיד ששמע על הטרגדיות שהתרחשו. מדוע כולם לא חשים את הפחד והחרדה הללו? ייתכן שהתשובה לכך היא, שמכיוון שאתה מטבעך חושב (בתת המודע) שיש לך שליטה על המצב, לכן במקרה שמתברר שלא כך הדבר, נגרמת לך תחושה של חוסר אונים. העצה לכך, שתחזיר בקרבך שכל מה שקורה הוא רק מעם ה'. אין בידך שליטה על מה שקורה ועל מה שעתיד לקרות. בדרך זו תוכל לחסוך ממך את תחושת חוסר האונים.

הרב דוד בנימין זוסמן מירושלים, הרב חיים צבי גלאנדר מבני ברק, הרב שלמה שטרן מבני ברק, והרב משה דויטש מירושלים: רצון ה' הוא להיטיב לברואיו. כל מה שעובר על האדם הוא לטובתו. הקב"ה עושה את הטוב ביותר בעבורנו. אנו בטלים אליו, "כגמול עלי אמו". ובכלל, מה מקום יש לפחדים? והרי אם רצון השם שלא יקרה - לא יקרה, ואם רצונו שיקרה - יקרה, ואף אם יקרה, גם אז הוא יעזור לנו. מדגיש בזה הרב ישראל קליין מבני ברק: עצם המחשבה והדיבור על כך מביאים לרוגע ולאמונה.

הרב נתאי לדאני מירושלים: מומלץ לך ללמוד בקביעות יומית בספר חובות הלבבות שער הביטחון. עצה נוספת היא לעיין בפרק צ"א שבתהילים, כמובא בספר מורה נבוכים (ח"ג, נא). עצה נוספת מביא הרב יהודה אריה מביתר עילית: תתחזק באמירת "אמן יהא שמיה רבא", כמובא בחז"ל (שבת קיט): שקורעין לו גזר דינו. ואחרי קריעת גזר הדין, אין ממה לפחד.

לפגוש עקמומיות שבלב

הרב ישי עבוד מתל ציון, הרב רמי בחזל מאלעד, הרב יוסף דושינסקי מחיפה, הרב יהושע כהן מירושלים, הרב יחיאל ברנז מיתר עילית, הרב אריאל כרמי מבני ברק, והרב אהרן בייפוס מרכסים: רגשות הפחד נועדו לרומם את האדם - שיתעורר ליראת שמים, שיפגוש במעשיו ויחזור בתשובה, יתקרב אל ה' ויתפלל אליו. כמבואר בספרי החסידות, שיראה ופחד שיש לאדם מדברים גשמיים הם ייראה נפולה; והיא כקריאה משמים לעורר לבו. אכן כאשר תעשה את המוטל עליך, כבר לא תפחד. מסמך בזה הרב

משומעה רעה לא יירא

הרב שלמה שמעון רוטמן מבית שמש: במסכת ברכות (ו.ו) מסופר על הלל הזקן שהגיע מן הדרך ושמע קול צווחה בעיר, אמר: מובטח אני שאין זה בתוך ביתי. מהיכן היה הלל כה בטוח שאין הצווחה מתוך ביתו? מסבירים בזה המפרשים שהלל השריש בבני ביתו אמונה וביטחון, רגיעות ושלוה, ידיעה שהכול הוא מאת ה' - ובביתו לא צווחו על שום דבר. מכאן לנו לימוד גדול, שצריך לחיות בשלוה ללא פחדים וחרדות.

הרב אברהם שלום שישא מירושלים, הרב יהודה דוד פרנקל מאשדוד, הרב חיים מאיר כץ מאשדוד, הרב מרדכי ולס מבני ברק: החיים מתוך פחד וחרדה הם דבר שלילי הטרוד את האדם מן העולם ברוחניות ובגשמיות. עליך לעשות כל שצדקי להיפטר מכך. כאשר נמצאים בתדירות בתוך מצב של חרדה, אין זה מחמת התרופפות באמונה וביטחון, אלא מתוך חולשה נפשית הזקוקה לריפוי, וכדאי להתייעץ עם המבנים בזה.

שאלה לעלון 82

הקב"ה חונן אותי בילדים שובבים מאוד. אני משתדל ללכת אתם בדרכי נועם ככל יכולתי, אך מדי פעם קורה שאני ממש יוצא מהכלים - ודי למבין. שאלתי, איך אפשר להתגבר ולשלוט על עצמי. אינני מבקש הכוונה חינוכית, אלא עצות לעבודה פנימית שעלי לעשות.
ג. ש. מבית שמש

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-300-11-300 | שאלה 3 < 5 (לאחר בחירת השפה) | זמן ההקלטה מוגבל ל- 3 דקות | במייל 023011300@gmail.com | תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם ער עד יום ראשון ופרשת בעלז. עם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקווד מטייל להנאתו בחום הנוראי

אחד מתלמידיו המובהקים של מו"ר רבי גרשון ליבמן זצוק"ל היה הרב שמואל שניאור זצ"ל. איש צדיק אהוב ונחמד, תלמיד חכם ומרביץ תורה. פעם כשהיה בליקווד, שורר היה באותו זמן חוס נוראי ובלתי נסבל. הכול הצטנפו בבתיהם מחמת החום. והנה אני מבחין ב' שמואל היוצא לחוץ ומטייל להנאתו. שאלתי אותו, איך אתה יכול לסבול את החום הנוראי? הוא הביט עלי במבט תמה - סובל? אני אוהב את זה!

הייסורים הם מתנה גדולה מן השמים. ניקח למשל את אלו שאין שלום ושלוה שוכנים בביתם. במקום להתמרמר על הטעות כביכול שארעה, שיראו את הטוב שבדבר - שאפשר להשתלם במידות הוותרנות, הסבלנות, העין הטובה - שאפשר לעדן את כל שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מסרים מדי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלושה 2 < 2 (לאחר בחירת השפה)

השפעה פרטית

מדבר אבך מבית שמש. אני רוצה למסור לכם תורה גדולה. בוכתם זכיתי להחזיר לקרבי אמונה וביטחון.

לאחרונה ברך ד' חיתנתי ילד שלישי. כאשר חיתנתי את שני הילדים הקודמים, ליוויתו כספים והתשלומים מעיקים עלי מאוד. מכוח החיזוק באמונה וביטחון, עתה בעת נישואי הילד השלישי החלטתי שלא ללוות כספים, וראיתי ניסים ונפלאות ועור מהשמים. הצלחתי לחתן את הילד ללא שום לקיחת הלוואה, ואת השתלשלות העניינים סיפרתי בהרחבה בקו של המערכת.

לפני כחודש תרמתי להפצת העלון בעשרה בתי כנסת, והתפלל עלי בציון בעל חובות הלבבות, שיעמוד לי לזכות ולמירת היירה בקרוב. הנפחתי שאם כך יהיה, אתרום שוב להפצה בעשרה בתי כנסת. ובי"ה נשענתי. ה. ש. גרוס מבני ברק

קח גם אתה שותפות קבע בהפצת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הזוהר למזכי הרבים: בניים ובני בניים יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדת נדרים | לאומי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פולט על שם חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

הנצחה פרטית

לזכות עידן ישראל בן טרו אסתר וחוגי אריס נועה בת סוליקה ויוצ"ח שיחי

עלוניים ל-45 בתי כנסת

להצלת חיים שלמה בן חיה שרה ברבה לרגל היכנסו לעול תורה ומוצאות

עלוניים ל-42 בתי כנסת

בעילום שם - לפרנסה בשפע ברוח וביקול

עלוניים ל-40 בתי כנסת

משה בן מלכה - להצלתה בכל העניינים ולזיווג הגון וארון זאב בן רבקה - לזיווג הגון במהרה

לזכות ברכה יהודית מרים בת שלומצא אייל דינה - לבריאות הגוף והנפש, חת ופרנסה בשפע וישוה הדעת

לעיני הרב יעקב קאפל בן הרב יהודה לייב זילברברג נלב"ע כ"ב טבת תשנ"ח

לזפואת אליהו בן רבקה - ויחזור לבריאות שלמה בקרוב

לעיני הרה"ק רבי משה בן הרה"ק רבי דוד מלעלב זצוק"ל

התחייבתי לתרום לזכות הרך הנולד, ב"ה בזכות הפצת האמונה נולד לנו תינוק בריא ועולם

אברהם יצחק בן אסתר נעמי - להצלתה בכל העניינים

לזכות מ.ש.ג. - לטעינת תשמיא בהרחבת בניית היירה בהרחבה ובקלות

להצלת שלמה חי בן מרים דבורה - שיצליח להשכיר דירתו בקלות ושייכח לגור בדירה משלו בקרוב ממש בלי חובות

בעילום שם - להודות להקב"ה ולהצלתה בכל העניינים

המנוניים להפיץ את העלון מוזמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנשי בין 13:00-7:00

פיתח והעתיק והדפיס בל שנת ה'תשנ"ח תמוז אלים בס"ד

משלוח העלוניים יהיה ללא תשלום למפיצים 250 עלונים בעמלה | בוצעו בקורות חלקה 20 | עלונים במחיר משלוח בלבד

מיל לעוליות סיפורים: 023011902@GMAIL.COM | העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית | בקבלת העלון במייל 7-023011300@GMAIL.COM

דוד פסח, פ"רינסט - גו"ט

הכלית העלון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יחזיק בלתי נשען על ידיו.